

ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- "ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ :- ਹਿਅਰ ਨੇ ਇਵਿਲ...ਇੱਥੇ ਤੁਸੀਂ ਸਤਸੰਗ ਵਿੱਚ ਬੈਠੇ ਹੋ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਮਾਇਆਵੀ ਕੁਸੰਗ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਜਾਣਾ ਹੈ, ਕੁਸੰਗ ਲੱਗਣ ਨਾਲ ਹੀ ਸ਼ੱਕ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਘੁੱਟਕੇ ਆਉਂਦੇ ਹਨ"

ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਇਸ ਵਕਤ ਕਿਸੇ ਵੀ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਸਪ੍ਰੀਚੁਅਲ ਨਹੀਂ ਕਹਿ ਸਕਦੇ ਹਾਂ - ਕਿਉਂ?

ਉੱਤਰ:- ਕਿਉਂਕਿ ਸਭ ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਹਨ। ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਵਾਲੇ ਸਪ੍ਰੀਚੁਅਲ ਕਿਵੇਂ ਕਹਾ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਸਪ੍ਰੀਚੁਅਲ ਫ਼ਾਦਰ ਤਾਂ ਇੱਕ ਹੀ ਨਿਰਾਕਾਰ ਬਾਪ ਹੈ ਜੋ ਤੁਹਾਨੂੰ ਵੀ ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣਨ ਦੀ ਸਿੱਖਿਆ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਸੁਪ੍ਰੀਮ ਦਾ ਟਾਇਟਲ ਵੀ ਇੱਕ ਬਾਪ ਨੂੰ ਹੀ ਦੇ ਸਕਦੇ ਹਾਂ, ਬਾਪ ਤੋਂ ਸਿਵਾਏ ਸੁਪ੍ਰੀਮ ਕੋਈ ਵੀ ਕਹਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ।

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ ਬੱਚੇ ਜਦੋਂ ਇੱਥੇ ਬੈਠਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਇਹ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਬਾਬਾ ਸਾਡਾ ਬਾਬਾ ਵੀ ਹੈ, ਟੀਚਰ ਵੀ ਹੈ ਅਤੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਵੀ ਹੈ। ਤਿੰਨਾਂ ਦੀ ਲੋੜ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਪਹਿਲਾਂ ਬਾਪ ਫੇਰ ਪੜ੍ਹਾਉਣ ਵਾਲਾ ਟੀਚਰ ਅਤੇ ਫੇਰ ਪਿਛਾੜੀ ਵਿੱਚ ਗੁਰੂ। ਇੱਥੇ ਯਾਦ ਵੀ ਇਵੇਂ ਕਰਨਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਨਵੀਂ ਗੱਲ ਹੈ ਨਾ। ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਵੀ ਹੈ, ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਮਾਨਾ ਸਭਦਾ। ਇੱਥੇ ਜੋ ਵੀ ਆਉਣਗੇ ਕਹਿਣਗੇ ਇਹ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਵਿੱਚ ਲਿਆਓ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਸ਼ੱਕ ਹੈ ਤਾਂ ਹੱਥ ਚੁੱਕੋ। ਇਹ ਵੰਡਰਫੁੱਲ ਗੱਲ ਹੈ ਨਾ। ਜਨਮ - ਜਨਮਾਂਤ੍ਰ ਕਦੀ ਇਵੇਂ ਕੋਈ ਮਿਲਿਆ ਹੋਵੇਗਾ ਜਿਸਨੂੰ ਤੁਸੀਂ ਬਾਪ, ਟੀਚਰ, ਸਤਿਗੁਰੂ ਸਮਝੋ? ਉਹ ਵੀ ਸੁਪ੍ਰੀਮ। ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ, ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਟੀਚਰ, ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਸਤਿਗੁਰੂ। ਅਜਿਹਾ ਕਦੀ ਕੋਈ ਮਿਲਿਆ? ਸਿਵਾਏ ਇਸ ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਸੰਗਮਯੁੱਗ ਤੋਂ ਕਦੀ ਮਿਲ ਨਾ ਸੱਕਣ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਸ਼ੱਕ ਹੈ ਤਾਂ ਹੱਥ ਚੁੱਕੋ। ਇੱਥੇ ਸਭ ਨਿਸ਼ਚੈ ਬੁੱਧੀ ਹੋਕੇ ਬੈਠੇ ਹਨ। ਮੁੱਖ ਹਨ ਹੀ ਇਹ ਤਿੰਨ। ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਨਾਲੇਜ਼ ਵੀ ਬੇਹੱਦ ਦੀ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਬੇਹੱਦ ਦੀ ਨਾਲੇਜ਼ ਤਾਂ ਇਹ ਇੱਕ ਹੀ ਹੈ। ਹੱਦ ਦੀ ਨਾਲੇਜ਼ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਅਨੇਕ ਪੜ੍ਹਦੇ ਆਏ ਹੋ। ਕੋਈ ਵਕੀਲ ਬਣਦੇ ਹਨ, ਕੋਈ ਸਰਜਨ ਬਣਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਡਾਕੂਰ, ਜੱਜ, ਵਕੀਲ ਆਦਿ ਸਭ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਉੱਥੇ ਤਾਂ ਦਰਕਾਰ ਨਹੀਂ। ਉੱਥੇ ਦੁੱਖ ਦੀ ਕੋਈ ਗੱਲ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਤਾਂ ਹੁਣ ਬਾਪ ਬੈਠ ਬੇਹੱਦ ਦੀ ਸਿੱਖਿਆ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਹੀ ਬੇਹੱਦ ਦੀ ਸਿੱਖਿਆ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਫੇਰ ਅੱਧਾਕਲਪ ਕੋਈ ਸਿੱਖਿਆ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪੜ੍ਹਣ ਦੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇੱਕ ਹੀ ਵਾਰ ਸਿੱਖਿਆ ਮਿਲਦੀ ਹੈ ਜੋ 21 ਜਨਮਾਂ ਲਈ ਫਲੀਭੂਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਉਸਦਾ ਫਲ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਉੱਥੇ ਤਾਂ ਡਾਕੂਰ, ਬੈਰਿਸਟਰ, ਜੱਜ ਆਦਿ ਹੁੰਦੇ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਤਾਂ ਨਿਸ਼ਚੈ ਹੈ ਨਾ। ਬਰੇਬਰ ਇਵੇਂ ਹੈ ਨਾ। ਉੱਥੇ ਦੁੱਖ ਹੁੰਦਾ ਨਹੀਂ। ਕਰਮਭੋਗ ਹੁੰਦਾ ਨਹੀਂ। ਬਾਪ ਕਰਮਾਂ ਦੀ ਗਤੀ ਬੈਠ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਗੀਤਾ ਸੁਣਾਉਣ ਵਾਲੇ ਕੀ ਇਵੇਂ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ? ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਰਾਜਯੋਗ ਸਿਖਾਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਉਸ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਲਿੱਖ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਭਗਵਾਨੁਵਾਚ। ਪਰ ਉਹ ਹੈ ਦੈਵੀਗੁਣਾਂ ਵਾਲਾ ਮਨੁੱਖ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਨੂੰ ਤਾਂ ਕੋਈ ਨਾਮ ਧਰਦੇ ਨਹੀਂ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਦੂਜਾ ਕੋਈ ਨਾਮ ਨਹੀਂ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਇਹ ਸ਼ਰੀਰ ਲੈਨ ਲੈਂਦਾ ਹਾਂ। ਇਹ ਸ਼ਰੀਰ ਰੂਪੀ ਮਕਾਨ ਮੇਰਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਇਹ ਵੀ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਮਕਾਨ ਹੈ। ਖਿੜਕੀਆਂ ਆਦਿ ਸਭ ਹਨ। ਤੇ ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡਾ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਅਰਥਾਤ ਸਾਰੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਬਾਪ ਹਾਂ, ਪੜ੍ਹਾਉਂਦਾ ਵੀ ਹਾਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ। ਇਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਸਪ੍ਰੀਚੁਅਲ ਫ਼ਾਦਰ ਅਰਥਾਤ ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਨਹੀਂ ਕਹਾਂਗੇ। ਇੱਥੇ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਇਹ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਹੈ। ਹੁਣ ਸਪ੍ਰੀਚੁਅਲ ਕਾਨਫ਼ੈਂਸ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਸਪ੍ਰੀਚੁਅਲ ਕਾਨਫ਼ੈਂਸ ਤਾਂ ਹੈ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਉਹ ਤਾਂ ਸੱਚੇ ਸਪ੍ਰੀਚੁਅਲ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਹਨ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਬੱਚੇ, ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਭਵ। ਦੇਹ ਦਾ ਅਭਿਮਾਨ ਛੱਡੋ। ਇਵੇਂ ਥੋੜੀ ਹੀ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਕਹਿਣਗੇ। ਸਪ੍ਰੀਚੁਅਲ ਅੱਖਰ ਹੁਣ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਅੱਗੇ ਸਿਰਫ਼ ਰਿਲੀਜੀਅਸ ਕਾਨਫ਼ੈਂਸ ਕਹਿੰਦੇ ਸੀ। ਸਪ੍ਰੀਚੁਅਲ ਦਾ ਕੋਈ ਅਰਥ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹਨ। ਸਪ੍ਰੀਚੁਅਲ ਫ਼ਾਦਰ ਅਰਥਾਤ ਨਿਰਾਕਾਰੀ ਫ਼ਾਦਰ। ਤੁਸੀਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਹੋ ਸਪ੍ਰੀਚੁਅਲ ਬੱਚੇ। ਸਪ੍ਰੀਚੁਅਲ ਫ਼ਾਦਰ ਆਕੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਸਮਝ ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਵਿੱਚ ਹੋ ਨਾ ਸਕੇ। ਬਾਪ ਆਪ ਬੈਠ ਦੱਸਦੇ ਹਨ ਕਿ ਮੈਂ ਕੌਣ ਹਾਂ। ਗੀਤਾ ਵਿੱਚ ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੇਹੱਦ ਦੀ ਸਿੱਖਿਆ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਵਕੀਲ, ਜੱਜ, ਸਰਜਨ ਆਦਿ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਕਿਉਂਕਿ ਉੱਥੇ ਤਾਂ ਇੱਕਦਮ ਸੁੱਖ ਹੀ ਸੁੱਖ ਹੈ। ਦੁੱਖ ਦਾ ਨਾਮ ਨਿਸ਼ਾਨ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਇੱਥੇ ਫੇਰ ਸੁੱਖ ਦਾ ਨਾਮ ਨਿਸ਼ਾਨ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਇਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਪ੍ਰਾਯ: ਲੇਪ। ਸੁੱਖ ਤਾਂ ਕਾਗ ਵਿਸ਼ਟਾ ਸਮਾਨ ਹੈ। ਥੋੜ੍ਹਾ - ਜਿਹਾ ਸੁੱਖ ਹੈ ਤੇ ਬੇਹੱਦ ਸੁੱਖ ਦੀ ਨਾਲੇਜ਼ ਦੇ ਕਿਵੇਂ ਸਕਦੇ। ਪਹਿਲੇ ਜਦੋਂ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਦਾ ਰਾਜ ਸੀ ਤੇ ਸਤਿਅਤਾ 100 ਪ੍ਰਤਿਸ਼ਤ ਸੀ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਝੂਠ ਹੀ ਝੂਠ ਹੈ।

ਇਹ ਹੈ ਬੇਹੱਦ ਦੀ ਨਾਲੇਜ਼। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਇਹ ਮਨੁੱਖ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਰੂਪੀ ਝਾੜ ਹੈ, ਜਿਸਦਾ ਬੀਜਰੂਪ ਮੈਂ ਹਾਂ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਝਾੜ ਦੀ ਸਾਰੀ ਨਾਲੇਜ਼ ਹੈ। ਮਨੁੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਇਹ ਨਾਲੇਜ਼ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮੈਂ ਚੈਤੰਨਯ ਬੀਜਰੂਪ ਹਾਂ। ਮੈਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹੀ ਹਨ ਗਿਆਨ ਸਾਗਰ। ਗਿਆਨ ਨਾਲ ਸੈਕਿੰਡ ਵਿੱਚ ਗਤੀ - ਸਦਗਤੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਮੈਂ ਹਾਂ ਸਭਦਾ ਬਾਪ। ਮੈਨੂੰ ਪਛਾਣਨ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਵਰਸਾ ਮਿਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਰਾਜਧਾਨੀ ਹੈ ਨਾ। ਸ੍ਰਰਗ ਵਿੱਚ ਵੀ ਮਰਤਬੇ ਤਾਂ ਨੰਬਰਵਾਰ ਬਹੁਤ ਹਨ। ਬਾਪ ਇੱਕ ਹੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਪੜ੍ਹਨ ਵਾਲੇ ਤਾਂ ਨੰਬਰਵਾਰ ਹੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਹੋਰ ਕੋਈ ਪੜ੍ਹਾਈ ਦੀ ਦਰਕਾਰ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੀ। ਉੱਥੇ ਕੋਈ ਬਿਮਾਰ ਹੁੰਦਾ ਨਹੀਂ। ਪਾਈ ਪੈਸੇ

ਦੀ ਕਮਾਈ ਦੇ ਲਈ ਪੜ੍ਹਾਈ ਨਹੀਂ ਪੜ੍ਹਦੇ। ਤੁਸੀਂ ਇੱਥੋਂ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਵਰਸਾ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਹੋ। ਉੱਥੇ ਇਹ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਪਵੇਗਾ ਕਿ ਇਹ ਪਦਵੀ ਸਾਨੂੰ ਕਿਸੇ ਨੇ ਦਵਾਈ ਹੈ। ਇਹ ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਸਮਝਦੇ ਹੋ। ਹੱਦ ਦੀ ਨਾਲੇਜ਼ ਤਾਂ ਪੜ੍ਹਦੇ ਆਏ ਹੋ। ਹੁਣ ਬੇਹੱਦ ਦੀ ਨਾਲੇਜ਼ ਪੜ੍ਹਾਉਣ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਵੇਖ ਲਿਆ, ਜਾਣ ਲਿਆ। ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਬਾਪ, ਬਾਪ ਵੀ ਹੈ, ਟੀਚਰ ਵੀ ਹੈ, ਆਕੇ ਸਾਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਸੁਪ੍ਰੀਮ ਟੀਚਰ ਹੈ, ਰਾਜਯੋਗ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਸੱਚਾ ਸਤਿਗੁਰੂ ਵੀ ਹੈ। ਇਹ ਹੈ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਰਾਜਯੋਗ। ਉਹ ਬੈਰਿਸਟਰੀ, ਡਾਕੂਰੀ ਹੀ ਸਿਖਾਉਣਗੇ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਦੁਨੀਆਂ ਹੀ ਦੁੱਖ ਦੀ ਹੈ। ਉਹ ਸਭ ਹੈ ਹੱਦ ਦੀ ਪੜ੍ਹਾਈ, ਇਹ ਹੈ ਬੇਹੱਦ ਦੀ ਪੜ੍ਹਾਈ। ਬਾਪ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੇਹੱਦ ਦੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਵੀ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਇਹ ਬਾਪ, ਟੀਚਰ, ਸਤਿਗੁਰੂ ਕਲਪ - ਕਲਪ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਫੇਰ ਇਹ ਹੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ ਸਤਿਯੁਗ - ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੇ ਲਈ। ਫੇਰ ਪ੍ਰਾਯ: ਲੇਪ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸੁੱਖ ਦੀ ਪ੍ਰਾਲਬੱਧ ਪੂਰੀ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਡਰਾਮਾ ਅਨੁਸਾਰ। ਇਹ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਬੈਠ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹੀ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨੂੰ ਤਵਮੇਵ ਮਾਤਾ ਚ ਪਿਤਾ ਜਾਂ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਕਹਾਂਗੇ ਕੀ? ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮਰਤਬੇ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮਰਤਬੇ ਵਿੱਚ ਰਾਤ - ਦਿਨ ਦਾ ਫਰਕ ਹੈ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਨੂੰ ਪਛਾਣਨ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਸੈਕਿੰਡ ਵਿੱਚ ਜੀਵਨਮੁਕਤੀ ਪਾ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਹੁਣ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਭਗਵਾਨ ਜੇਕਰ ਹੁੰਦਾ ਤਾਂ ਕੋਈ ਵੀ ਝੱਟ ਪਛਾਣ ਲਵੇ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦਾ ਜਨਮ ਕੋਈ ਦਿਵਯ ਅਲੌਕਿਕ ਨਹੀਂ ਗਾਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਸਿਰਫ਼ ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਨਾਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਤਾਂ ਕਿਸੇ ਦੀ ਗਰਭ ਵਿੱਚੋਂ ਨਹੀਂ ਨਿਕਲਦੇ ਹਨ। ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਮਿੱਠੇ - ਮਿੱਠੇ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚੇ, ਰੂਹ ਹੀ ਪੜ੍ਹਦੀ ਹੈ। ਸਭ ਸੰਸਕਾਰ ਚੰਗੇ ਜਾਂ ਬੁਰੇ ਰੂਹ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਜਿਵੇਂ - ਜਿਵੇਂ ਕਰਮ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਉਸ ਅਨੁਸਾਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਰੀਰ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਕੋਈ ਬਹੁਤ ਦੁੱਖ ਭੋਗਦੇ ਹਨ। ਕੋਈ ਕਾਣੇ, ਕੋਈ ਬਹਿਰੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਕਹਿਣਗੇ ਪਾਸਟ ਵਿੱਚ ਇਵੇਂ ਕਰਮ ਕੀਤੇ ਹਨ ਜਿਸਦਾ ਇਹ ਫਲ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਦੇ ਕਰਮਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਹੀ ਰੋਗੀ ਸਰੀਰ ਆਦਿ ਮਿਲਦਾ ਹੈ।

ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹੋ - ਸਾਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਣ ਵਾਲਾ ਹੈ ਗੈਡ ਫਾਦਰ। ਗੈਡ ਫਾਦਰ, ਗੈਡ ਪ੍ਰੀਸੈਪਟਰ ਹੈ। ਉਸਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਗੈਡ ਪਰਮ ਆਤਮਾ। ਉਸਨੂੰ ਮਿਲਾਕੇ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਸੁਪ੍ਰੀਮ ਸੇਲ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਨੂੰ ਤਾਂ ਸੁਪ੍ਰੀਮ ਨਹੀਂ ਕਹਾਂਗੇ। ਸੁਪ੍ਰੀਮ ਅਰਥਾਤ ਉੱਚ ਤੋਂ ਉੱਚ, ਪਵਿੱਤਰ ਤੋਂ ਪਵਿੱਤਰ। ਮਰਤਬੇ ਤਾਂ ਹਰ ਇੱਕ ਦੇ ਵੱਖ - ਵੱਖ ਹਨ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦਾ ਜੋ ਮਰਤਬਾ ਹੈ ਉਹ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਮਿਲ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਪ੍ਰਾਇਮ ਮਿਨਿਸਟਰ ਦਾ ਮਰਤਬਾ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਥੋੜ੍ਹੇ ਹੀ ਦੇਣਗੇ। ਬਾਪ ਦਾ ਵੀ ਮਰਤਬਾ ਵੱਖ ਹੈ। ਬ੍ਰਹਮਾ, ਵਿਸ਼ਨੂੰ, ਸ਼ੰਕਰ ਦਾ ਵੀ ਵੱਖ ਹੈ। ਬ੍ਰਹਮਾ, ਵਿਸ਼ਨੂੰ, ਸ਼ੰਕਰ ਦੇਵਤਾ ਹਨ, ਸ਼ਿਵ ਤਾਂ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਹੈ। ਦੋਨਾਂ ਨੂੰ ਮਿਲਾਕੇ ਸ਼ਿਵ ਸ਼ੰਕਰ ਕਿਵੇਂ ਕਹਾਂਗੇ। ਦੋਨੋਂ ਵੱਖ - ਵੱਖ ਹੈ ਨਾ। ਨਾ ਸਮਝਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਸ਼ਿਵ ਸ਼ੰਕਰ ਨੂੰ ਇੱਕ ਹੀ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਨਾਮ ਵੀ ਇਵੇਂ ਰੱਖ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਸਭ ਗੱਲਾਂ ਬਾਪ ਹੀ ਆਕੇ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਇਹ ਬਾਬਾ ਵੀ ਹੈ, ਟੀਚਰ ਵੀ ਹੈ, ਸਤਿਗੁਰੂ ਵੀ ਹੈ। ਹਰ ਇੱਕ ਮਨੁੱਖ ਦਾ ਬਾਪ ਵੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਟੀਚਰ ਵੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਵੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਬੁੱਢੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਤੇ ਗੁਰੂ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਅੱਜਕਲ ਤੇ ਛੋਟੇਪਨ ਵਿਚ ਹੀ ਗੁਰੂ ਕਰਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਗੁਰੂ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਤੇ ਅਵਗਿਆ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ। ਅੱਗੇ 60 ਵਰ੍ਹੇ ਦੇ ਬਾਦ ਗੁਰੂ ਕਰਦੇ ਸੀ। ਉਹ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਵਾਨਪ੍ਰਸਥ ਅਵਸਥਾ। ਨਿਰਵਾਣ ਅਰਥਾਤ ਵਾਣੀ ਤੋਂ ਪਰੇ ਸਵੀਟ ਸਾਇਲੈਂਸ ਹੋਮ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਦੇ ਲਈ ਅਧਾਕਲਪ ਤੁਸੀਂ ਮਿਹਨਤ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਪਰ ਪਤਾ ਹੀ ਨਹੀਂ ਤੇ ਕੋਈ ਜਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਰਸਤਾ ਦੱਸ ਕਿਵੇਂ ਸਕਦੇ। ਇੱਕ ਦੇ ਸਿਵਾਏ ਤੇ ਕੋਈ ਰਸਤਾ ਦੱਸ ਨਾ ਸਕੇ। ਸਭਦੀ ਬੁੱਧੀ ਇੱਕ ਜਿਹੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਕੋਈ ਤਾਂ ਜਿਵੇਂ ਕਥਾਵਾਂ ਸੁਣਦੇ ਹਨ, ਫਾਇਦਾ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ। ਉਨੱਤੀ ਕੁਝ ਨਹੀਂ। ਤੁਸੀਂ ਹੀ ਬਗੀਚੇ ਦੇ ਫੁੱਲ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਫੁੱਲ ਤੋਂ ਕੰਡੇ ਬਣੇ, ਹੁਣ ਫੇਰ ਕੰਡੇ ਤੋਂ ਫੁੱਲ ਬਾਪ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਹੀ ਪੂਜਯ ਫੇਰ ਪੁਜਾਰੀ ਬਣੋ। 84 ਜਨਮ ਲੈਂਦੇ - ਲੈਂਦੇ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਤੋਂ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਪਤਿਤ ਬਣ ਗਏ। ਬਾਪ ਨੇ ਪੇਂਡੀ ਸਾਰੀ ਸਮਝਾਈ ਹੈ। ਹੁਣ ਫੇਰ ਪਤਿਤ ਤੋਂ ਪਾਵਨ ਕਿਵੇਂ ਬਣਦੇ ਹਨ, ਇਹ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ। ਗਾਉਂਦੇ ਵੀ ਹੈ ਹਨ ਨਾ ਹੇ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਆਓ, ਆਕੇ ਸਾਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਣਾਓ ਫੇਰ ਪਾਣੀ ਦੀ ਨਦੀਆਂ ਸਾਗਰ ਆਦਿ ਨੂੰ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਸਮਝ ਕਿਉਂ ਜਾਕੇ ਇਸ਼ਨਾਨ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਗੰਗਾ ਨੂੰ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨੀ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਪਰ ਨਦੀਆਂ ਵੀ ਕਿੱਥੋਂ ਦੀ ਨਿਕਲੀਆਂ? ਸਾਗਰ ਤੇ ਨਿਕਲਦੀਆਂ ਹੈ ਨਾ। ਇਹ ਸਭ ਸਾਗਰ ਦੀ ਸੰਤਾਨ ਹਨ ਤੇ ਹਰ ਇੱਕ ਗੱਲ ਚੰਗੀ ਰੀਤੀ ਸਮਝਣ ਦੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਸਤਸੰਗ ਵਿੱਚ ਬੈਠੇ ਹੋ। ਬਾਹਰ ਕੁਸੰਗ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦੇ ਹੋ ਤੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬਹੁਤ ਉਲਟੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਸੁਣਾਉਣਗੇ। ਫੇਰ ਇਹ ਇੰਨੀਆਂ ਸਭ ਗੱਲਾਂ ਭੁੱਲ ਜਾਣਗੇ। ਕੁਸੰਗ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਨਾਲ ਘੁਟਕਾ ਖਾਣ ਲੱਗ ਪੈਂਦੇ ਹਨ, ਸ਼ੱਕ ਦਾ ਉਦੋਂ ਪਤਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਤਾਂ ਭੁੱਲਣੀਆਂ ਨਹੀਂ ਚਾਹੀਦੀਆਂ। ਬਾਬਾ ਸਾਡਾ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਬਾ ਵੀ ਹੈ, ਟੀਚਰ ਵੀ ਹੈ, ਪਾਰ ਵੀ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਇਸ ਨਿਸ਼ਚੈ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਆਏ ਹੋ। ਉਹ ਸਭ ਹਨ ਜਿਸਮਾਨੀ ਲੌਕਿਕ ਪੜ੍ਹਾਈ, ਲੌਕਿਕ ਭਾਸ਼ਾਵਾਂ। ਇਹ ਹੈ ਅਲੌਕਿਕ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੇਰਾ ਜਨਮ ਵੀ ਅਲੌਕਿਕ ਹੈ। ਮੈਂ ਲੋਨ ਲੈਂਦਾ ਹਾਂ। ਪੁਰਾਣੀ ਜੁੱਤੀ ਲੈਂਦਾ ਹਾਂ। ਉਹ ਵੀ ਪੁਰਾਣੀ ਤੋਂ ਪੁਰਾਣੀ, ਸਭ ਤੋਂ ਪੁਰਾਣੀ ਹੈ ਇਹ ਜੁੱਤੀ। ਬਾਪ ਨੇ ਜੋ ਲਿਆ ਹੈ, ਇਸਨੂੰ ਲਾਂਗ ਬੂਟ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਕਿੰਨੀ ਸਹਿਜ ਗੱਲ ਹੈ। ਇਹ ਤਾਂ ਕੋਈ ਭੁੱਲਣ ਦੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਪਰ ਮਾਇਆ ਇੰਨੀਆਂ ਸਹਿਜ ਗੱਲਾਂ ਵੀ ਭੁੱਲਾ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਬਾਪ, ਬਾਪ ਵੀ ਹੈ, ਬੇਹੱਦ ਦੀ ਸਿੱਖਿਆ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਵੀ ਹੈ, ਜੇ ਹੋਰ ਕੋਈ ਦੇ ਨਾ ਸਕੇ। ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਭਾਵੇਂ ਜਾਕੇ ਵੇਖੋ ਕਿੱਥੋਂ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਸਭ ਹਨ ਮਨੁੱਖ। ਉਹ ਤਾਂ ਇਹ ਨਾਲੇਜ਼ ਦੇ ਨਾ ਸੱਕਣ। ਭਗਵਾਨ ਇੱਕ ਹੀ ਰਥ ਲੈਂਦੇ ਹਨ, ਜਿਸਨੂੰ ਭਾਗਿਆਸ਼ਾਲੀ ਰਥ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਬਾਪ ਦੀ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ਤਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਪਦਮਾਪਦਮ ਭਾਗਿਆਸ਼ਾਲੀ ਬਣਾਉਨ। ਬਿਲਕੁੱਲ ਨਜਦੀਕ ਦਾ ਦਾਣਾ ਹੈ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਸੇ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਬਣਾਉਂਦੇ

ਹਨ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਵੀ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੁਆਰਾ ਵਿਸ਼ਵ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਦੀ ਪੂਰੀ ਸਥਾਪਨਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਇਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਰਾਜਯੋਗ, ਰਾਜਾਈ ਸਥਾਪਨਾ ਕਰਨ ਲਈ। ਹੁਣ ਇੱਥੇ ਸੁਣ ਤਾਂ ਸਭ ਰਹੇ ਹਨ, ਪਰ ਬਾਬਾ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਬਹੁਤਿਆਂ ਦੇ ਕੰਨਾਂ ਤੋਂ ਬਹਿ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਕੋਈ ਧਾਰਨਾ ਕਰ ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਸੁਣਾ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਉਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਮਹਾਰਥੀ। ਸੁਣਕੇ ਫੇਰ ਧਾਰਨਾ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਰੂਚੀ ਨਾਲ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਮਹਾਰਥੀ ਸਮਝਾਉਣ ਵਾਲਾ ਹੋਵੇਗਾ ਤਾਂ ਝੱਟ ਸਮਝਣਗੇ, ਘੁੜਸਵਾਰ ਨਾਲ ਘੱਟ, ਪਿਆਰੇ ਨਾਲ ਹੋਰ ਵੀ ਘੱਟ। ਇਹ ਤਾਂ ਬਾਪ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਕੌਣ ਮਹਾਰਥੀ ਹੈ, ਕੌਣ ਘੁੜਸਵਾਰ ਹੈ। ਹੁਣ ਇਸ ਵਿੱਚ ਮੁੰਡੇ ਦੀ ਤਾਂ ਗੱਲ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਬਾਬਾ ਵੇਖਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਬੱਚੇ ਮੁੰਡੇ ਹਨ ਫੇਰ ਝੁਟਕਾ ਖਾਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਅੱਖਾਂ ਬੰਦ ਕਰ ਬੈਠਦੇ ਹਨ। ਕਮਾਈ ਵਿੱਚ ਕਦੀ ਝੁਟਕਾ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਕੀ? ਝੁਟਕਾ ਖਾਂਦੇ ਰਹੇਗੇ ਤਾਂ ਫੇਰ ਧਾਰਨਾ ਕਿਵੇਂ ਹੋਵੇਗੀ। ਉਬਾਸੀ ਨਾਲ ਬਾਬਾ ਸਮਝ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਇਹ ਥੱਕਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਕਮਾਈ ਵਿੱਚ ਕਦੀ ਥਕਾਵਟ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ। ਉਬਾਸੀ ਹੈ ਉਦਾਸੀ ਦੀ ਨਿਸ਼ਾਨੀ। ਕੋਈ ਨਾ ਕੋਈ ਗੱਲ ਦੇ ਘੁੱਟਕੇ ਅੰਦਰ ਖਾਂਦੇ ਰਹਿਣ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਉਬਾਸੀ ਬਹੁਤ ਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬਾਪ ਦੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਬੈਠੋ ਹੋ, ਤੇ ਪਰਿਵਾਰ ਵੀ ਹੈ, ਟੀਚਰ ਵੀ ਬਣਦੇ ਹਨ, ਗੁਰੂ ਵੀ ਬਣਦੇ ਹਨ ਰਸਤਾ ਦੱਸਣ ਦੇ ਲਈ। ਮਾਸਟਰ ਗੁਰੂ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਹੁਣ ਬਾਪ ਦਾ ਰਾਇਟ ਹੈਂਡ ਬਣਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਜੋ ਬਹੁਤਿਆਂ ਦਾ ਕਲਿਆਣ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਧੰਧੇ ਸਭ ਵਿੱਚ ਹੈ ਨੁਕਸਾਨ, ਬਗ਼ੈਰ ਧੰਧੇ ਨਰ ਤੋਂ ਨਾਰਾਇਣ ਬਣਨ ਦੇ। ਸਭਦੀ ਕਮਾਈ ਖ਼ਤਮ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਨਰ ਤੋਂ ਨਾਰਾਇਣ ਬਣਨ ਦਾ ਧੰਧਾ ਬਾਪ ਹੀ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਫੇਰ ਕਿਹੜੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਪੜ੍ਹਨੀ ਚਾਹੀਦੀ। ਜਿਸਦੇ ਕੋਲ ਧਨ ਬਹੁਤ ਹੈ, ਉਹ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਸੂਰਗ ਤਾਂ ਇੱਥੇ ਹੀ ਹੈ। ਬਾਪੂ ਗਾਂਧੀ ਨੇ ਰਾਮਰਾਜ ਸਥਾਪਨਾ ਕੀਤਾ? ਅਰੇ, ਦੁਨੀਆਂ ਤਾਂ ਇਹ ਪੁਰਾਣੀ ਤਮੇਪ੍ਰਧਾਨ ਹੈ ਨਾ ਹੋਰ ਹੀ ਦੁੱਖ ਵੱਧਦਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਇਸਨੂੰ ਰਾਮਰਾਜ ਕਿਵੇਂ ਕਹਾਂਗੇ। ਮਨੁੱਖ ਕਿੰਨੇ ਬੇਸਮਝ ਬਣ ਪਏ ਹਨ। ਬੇਸਮਝ ਨੂੰ ਤਮੇਪ੍ਰਧਾਨ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸਮਝਦਾਰ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਸੰਤੋਪ੍ਰਧਾਨ। ਇਹ ਚੱਕਰ ਫਿਰਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਵੀ ਬਾਪ ਨੂੰ ਪੁੱਛਣ ਦਾ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦਾ। ਬਾਪ ਦਾ ਫਰਜ਼ ਹੈ ਰਚਤਾ ਅਤੇ ਰਚਨਾ ਦੀ ਨਾਲੇਜ਼ ਦੇਣਾ। ਉਹ ਤਾਂ ਦਿੰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਮੁਰਲੀ ਵਿੱਚ ਸਭ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਸਭ ਗੱਲਾਂ ਦਾ ਰਿਸਪੈਂਡ ਮਿਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਪੁੱਛਣਗੇ ਕੀ? ਬਾਪ ਦੇ ਸਿਵਾਏ ਕੋਈ ਸਮਝਾ ਹੀ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ ਤੇ ਪੁੱਛ ਵੀ ਕਿਵੇਂ ਸਕਦੇ। ਇਹ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਬੋਰਡ ਤੇ ਲਿੱਖ ਸਕਦੇ ਹੋ ਏਵਰਹੈਲਦੀ, ਏਵਰਵੈਲਦੀ 21 ਜਨਮ ਦੇ ਲਈ ਬਣਨਾ ਹੈ ਤੇ ਆਕੇ ਸਮਝੋ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਬਾਪ ਜੋ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ਉਹ ਸੁਣਕੇ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਧਾਰਨਾ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਰੂਚੀ ਨਾਲ ਸੁਣਾਉਣਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਕੰਨ ਤੋਂ ਸੁਣ ਦੂਜੇ ਤੋਂ ਕੱਢਣਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਕਮਾਈ ਦੇ ਵਕਤ ਕਦੀ ਉਬਾਸੀ ਨਹੀਂ ਲੈਣੀ ਹੈ।

2. ਬਾਬਾ ਦਾ ਰਾਈਟ ਹੈਂਡ ਬਣ ਬਹੁਤਿਆਂ ਦਾ ਕਲਿਆਣ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਨਰ ਤੋਂ ਨਾਰਾਇਣ ਬਣਨ ਅਤੇ ਬਣਾਉਣ ਦਾ ਧੰਧਾ ਕਰਨਾ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਚਲਣ ਅਤੇ ਚੋਹਰੇ ਨਾਲ ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਦੇ ਸਿੰਗਾਰ ਦੀ ਝਲਕ ਵਿਖਾਉਣ ਵਾਲੇ ਸਿੰਗਾਰੀ ਮੂਰਤ ਭਵ:
ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਜੀਵਨ ਦਾ ਸਿੰਗਾਰ ਹੈ। ਹਰ ਵਕਤ ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਦੇ ਸਿੰਗਾਰ ਦੀ ਅਨੁਭੂਤੀ ਚੋਹਰੇ ਅਤੇ ਚਲਨ ਨਾਲ ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਹੋਵੇ। ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਵਿੱਚ, ਮੁੱਖ ਵਿੱਚ, ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ, ਪੈਰਾਂ ਵਿੱਚ ਸਦਾ ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਦਾ ਸਿੰਗਾਰ ਪ੍ਰਤੱਖ ਹੋਵੇ। ਹਰ ਇੱਕ ਵਰਣਨ ਕਰੇ ਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਫੀਚਰਜ਼ ਨਾਲ ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਵਿਖਾਈ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਅੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਦੀ ਝਲਕ ਹੈ, ਮੁੱਖ ਤੇ ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਦੀ ਮੁਸਕਰਾਹਟ ਹੈ। ਹੋਰ ਕੋਈ ਗੱਲ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਏ - ਇਸਨੂੰ ਹੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਦੇ ਸਿੰਗਾਰ ਨਾਲ ਸਿੰਗਾਰੀ ਹੋਈ ਮੂਰਤ।

ਸਲੋਗਨ:- ਵਿਅਰਥ ਸੰਬੰਧ - ਸੰਪਰਕ ਵੀ ਅਕਾਊਂਟ ਨੂੰ ਖਾਲੀ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਇਸਲਈ ਵਿਅਰਥ ਨੂੰ ਸਮਾਪਤ ਕਰੋ।
